

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC Gran Via Moinești srl

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Administrația Finanțelor Publice București

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 167 i 168 dyrektywy 2006/112/CE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej nabycie przez spółkę handlową będącą podatnikiem podatku VAT przeznaczonych do rozbiórki budynków wraz z działką w celu wzniesienia na niej kompleksu mieszkalnego może stanowić czynność przygotowawczą jako wydatek inwestycyjny służący wzniesieniu kompleksu mieszkalnego uprawniającą do skorzystania z odliczenia podatku VAT związanego z nabyciem budynków?
- 2) Czy w świetle art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112/CE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej rozbiórka budynków przeznaczonych do rozbioru nabytych razem z działką w celu wzniesienia na niej kompleksu mieszkalnego wymaga dokonania korekty podatku VAT związanego z nabyciem takich budynków?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-261/11)

(2011/C 238/09)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i N. Fenger, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Dania uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego ciążącym na niej na podstawie art. 49 TFUE oraz art. 31 porozumienia EOG wprowadzając i utrzymując w mocy ustawodawstwo przewidujące natychmiastowe opodatkowanie w przypadku przeniesienia przez spółkę aktywów do innego państwa członkowskiego i nie ustanawiając analogicznego przepisu w przypadku przeniesienia aktywów w obrębie granic Danii;

— obciążenie Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z duńskimi przepisami podatkowymi przeniesienie aktywów przedsiębiorstwa w celu wykorzystania ich poza Danią traktowane jest jak ich zbycie i podlega na ich podstawie opodatkowaniu, podczas gdy w przypadku przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w obrębie granic Danii za zaprzestanie tej działalności uważa się za w przypadku, gdy odpowiednie aktywa rzeczywiście zostaną zbyte. Przedsiębiorstwo, które przenosi aktywa pomiędzy swymi znajdującymi się w Danii oddziałami, nie zostaje opodatkowane na tej podstawie od ich wartości. Jeśli natomiast to samo przedsiębiorstwo przenosi aktywa do oddziału znajdującego się poza Danią, zostaje natychmiast opodatkowane od wartości tych aktywów, tak jak by zostało ono zbyte.

Zdaniem Komisji ta dyskryminacja stanowi sprzeczną z art. 49 TFUE przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości. Komisja nie kwestionuje tego, czy Dania powinna opodatkowywać zyski kapitałowe osiągnięte przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w tym kraju. Instytucja ta jest jednak zdania, że okoliczności powstania obowiązku podatkowego powinny być takie same niezależnie od tego, czy dany majątek zostaje przeniesiony za granicę, czy też pozostaje w Danii.

Komisja stoi na stanowisku, że brak jest uzasadnienia dla natychmiastowego poboru podatku od niezrealizowanych zysków kapitałowych w przypadku przeniesienia aktywów z Danii do innego państwa członkowskiego, które nie nakłada takiego podatku w porównywalnej sytuacji krajowej. W ten sposób Królestwo Danii mogłoby na przykład ustalić wartość niezrealizowanych zysków kapitałowych, które powinny zostać jej zdaniem opodatkowane, co nie wiązałoby jednak natychmiastowym poborem podatku albo też określeniem innych warunków odroczenia jego wymagalności.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-375/06 Viega GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 czerwca 2011 r. przez Viega GmbH & Co. KG

(Sprawa C-276/11 P)

(2011/C 238/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Viega GmbH & Co. KG (przedstawiciele: adwokaci J. Burrichter, T. Mäger i M. Röhrig)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim jest on niekorzystny dla wnoszącej odwołanie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe) w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie;
- **pomocniczo**, unieważnienie lub obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 lit. j) wspomnianej decyzji;
- **pomocniczo** w stosunku do pierwszego i drugiego żądania przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami całego postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu, którym skarga wnoszącej odwołanie na decyzję Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. wydaną w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe) została oddalona.

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi następujące zarzuty:

Sąd naruszył jej prawo bycia wysłuchaną przed sądem, zasady postępowania dowodowego a także obowiązek uzasadnienia wydanej decyzji. W zaskarżonym wyroku celem uzasadnienia uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu oparto się na pisanych ręcznie notatkach jednego świadka i na oświadczeniu złożonym w ramach wniosku o złagodzenie sankcji nie biorąc w ogóle pod uwagę stanowiska wnoszącej odwołanie w przedmiocie tych dokumentów, która wyraźnie podała w wątpliwość ich prawidłowość (świadek nie brał udziału w spotkaniu między niemieckimi podmiotami i nie posiada znajomości języka niemieckiego).

Sąd powinien był zbadać prawidłowość notatek świadka i świadka koronnego, który złożył wniosek o złagodzenie sankcji. Opierając się na tych notatkach i oświadczeniu podmiotu, który złożył wniosek o złagodzenie sankcji bez zarządzenia środków dowodowych w przedmiocie ich prawidłowości Sąd naruszył zasady postępowania dowodowego.

Zaskarżony wyrok narusza art. 81 ust. 1 WE w zakresie w jakim Sąd stwierdził, iż w dniu 30 kwietnia 1999 r. wnosząca odwołanie wzięła udział w spotkaniu mającym „antykonkurencyjny” charakter. Ponadto, zaskarżony wyrok narusza art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie w jakim udział we wspomnianym spotkaniu został uwzględniony przy ustalaniu wysokości grzywny. Sąd ustalił w przedmiocie tego spotkania tylko tyle, że dowody wskazują na to, iż miało ono „raczej” charakter antykonkurencyjny a nie zgodny z konkurencją. W ten sposób Sąd naruszył standard dowodu, który

sam ustanowił i zgodnie z którym niezbędne jest pewne i niewątpliwe wykazanie naruszenia.

Ustalenie, że spotkanie z dnia 30 kwietnia 1999 r. miało antykonkurencyjny charakter ma wpływ na wysokość nałożonej grzywny. Spotkanie to miało stanowić dowód uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu złączy zaprasowywanych. Na tej podstawie obrót wnoszącej odwołanie związany ze złączami zaprasowywanymi został, przy ustalaniu kwoty wyjściowej dla obliczenia grzywny, ustalony w wysokości jedenastokrotnie wyższej.

Jeżeli chodzi o uwzględnienie obrotu związanego ze złączami zaprasowywanymi zaskarżony wyrok wykazuje poza tym braki w uzasadnieniu i jest sprzeczny z prawami logiki. Nałożenie grzywny w wysokości ponad 50 milionów EUR zostało w pkt 85 zaskarżonego wyroku uzasadnione jedynie dwoma spotkaniami, których związek ze złączami zaprasowywanymi został stwierdzony w dwóch krótkich zdaniach bez jakiegokolwiek oceny dowodów. Sąd przyjął ponadto, że podczas spotkania w dniu 30 kwietnia 1999 r. wnosząca odwołanie brała udział w antykonkurencyjnych uzgodnieniach dotyczących złączy zaprasowywanych, mimo iż stwierdził dalej, iż jeszcze do lipca 2000 r. konkurenci dyskutowali na temat tego czy złącza zaprasowywane (w odniesieniu do których wnosząca odwołanie miała monopol) powinny w ogóle być przedmiotem kartelu.

Wreszcie, zaskarżony wyrok narusza zasadę proporcjonalności. Komisja za zgodą Sądu zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien w następujący sposób: najpierw ustalona została kwota wyjściowa uwzględniająca obrót związany ze złączami zaprasowywanymi, pomimo tego że również według ustaleń Sądu złącza zaprasowywane mogły stanowić przedmiot uzgodnień kartelowych jedynie w latach 2000 i 2001. Następnie, z uwagi na cały zarzucany okres uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu (9 lat i 3 miesiące) kwota wyjściowa została podwyższona o 90 %. Ponieważ obrót związany ze złączami zaprasowywanymi został uwzględniony w odniesieniu do całego okresu a nie tylko mających znaczenie ostatnich 15 miesięcy ustalenie wysokości grzywny dokonane zostało z naruszeniem zasady proporcjonalności.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 marca 2011 r. w sprawie T-233/09 Access Info Europe przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete, pełnomocnicy)